

Paasmorgen.

Het is inmiddels het nieuwe normaal: zo tegen half tien op zondagmorgen zet ik de kerkomroep aan.

Wat hoor ik? Voordat de kerkklokken luiden klinkt in de stilte het fluiten van de vogels van Noorddijk.

Daarna klinkt het kleine orgel.

Ik zie de mensen voor mij die elke viering mogelijk maken. Ze zitten in een kleine kring om de avondmaalstafel, elk met zijn of haar rol. Nog meer dan in de kerk ben ik gericht op de woorden die klinken, niet afgeleid door wat er om mij heen gebeurt.

Ook geniet ik van de prachtige muziek die klinkt, van het orgel en van de cantor. Het draagt bij aan een gevoel van verbondenheid, ik word erdoor opgetild.

Ik laat de woorden over mij heen komen en overdenk dit tijdens de muziek die klinkt na de overweging. Hoor ik het goed? Er klinkt een licht en vrolijk geluid van een fluit. Na afloop bekijk ik de liturgie nog eens goed en inderdaad, deze keer is er ook een fluitiste. Prachtig! Ik word er vrolijk van. En in die vrolijkheid dwalen mijn gedachten verder af.

Het vaste team heeft zijn “vierdaagse veldtocht” er weer op zitten, vier diensten op rij. Elke keer waren daar de predikant, de cantor, de organist op de fiets uit Bedum en de koster op de fiets uit Sappemeer.

Zou de koster deze vroege paasmorgen op zijn fiets zijn gestapt, met op zijn schouder de nieuwe brandende paaskaars als fakkel en als teken van overwinning, en zo het licht naar onze Stefanuskerk hebben gebracht? Want zoals werd genoemd was het licht ons allen voor...

Annie